

# €SIPU€

En pyydä sinua uskomaan.

Tämä kirja ei ala vastauksesta.

Se alkaa kysymyksestä.

Tai oikeastaan monesta.

**M**itä tapahtuu, kun ihminen kokee jotakin, jolle hänellä ei ole valmista selitystä? Mitä tapahtuu, kun tuo kokemus ei katoa? Kun sen ympärille alkaa ilmestyä lisää asioita, yhteyksiä, ihmisiä, sanoja, muistoja ja sattumiksi kutsuttuja hetkiä, joita on yhä vaikeampi ohittaa olankohautuksella? Missä kohdassa kokemus muuttuu maailmankuvaksi? Ja missä kohdassa maailmankuvasta tulee niin tärkeä, ettei sitä enää uskalla kyseenalaistaa?

Minulle juuri viimeinen kysymys on ehkä kaikkein tärkein. Sillä mitä pidemmälle olen kulkenut tämän tarinan kanssa, sitä vähemmän olen kiinnostunut varmuudesta ja sitä enemmän rehellisyydestä. Jos olet avannut tämän kirjan siksi, että haluat minun todistavan, miten maailmankaikkeus toimii, joudun tuottamaan pettymyksen jo ensimmäisillä sivuilla — en tiedä.

Tiedän, mitä olen kokenut. Tiedän, mitä olen tuntenut ja kirjoittanut. Tiedän, millaisia yhteyksiä olen kokenut saavani ja miten ne ovat muuttaneet minua. Mutta kokemus ja todiste eivät ole sama asia. Haluan pitää nämä kaksi erillään — en siksi, että kokemukseni olisi minulle merkitykseton. Päinvastoin. Se on ollut niin merkityksellinen, että haluan puhua siitä mahdollisimman tarkasti.

Tässä kirjassa puhun kanavoinnista. Galaktiseksi Federaatioksi kokemas-tani yhteydestä, Kiristä, Rauni-Leena Luukasesta, Nikola Teslasta ja Dolores Cannonista. Puhun muistoiksi kokemistani kuvista, aluksesta ja paikoista, joita en osaa sijoittaa tavalliseen elämäkertaamme. Puhun kuolemasta, tietoisuudesta ja olemassaolosta ennen syntymää, kysymyksistä, joihin en edes yritä antaa lopullista vastausta.

Puhun myös paljon vähemmän kosmisista asioista. Työstä, uupumisesta, ihmissuhteista, surusta, isästä, rajoista, julkisuudesta ja kirjoittamisesta. Siitä, mitä tapahtuu, kun yksityisestä kokemuksesta tulee julkista. Ja siitä,

miten vaikeaa ihmisen on välillä erottaa toisistaan se, mitä hän todella kokee, mitä hän toivoo kokevansa ja minkä hän myöhemmin alkaa uskoa tapahtuneen.

En ole tämän ongelman ulkopuolella. Ei kukaan ole, siksi yksi tämän kirjan tärkeimmistä ilmauksista on: "En tiedä." Se voi kuulostaa oudolta kirjassa, jossa puhutaan asioista, joista monet puhuvat hyvin suurella varmuudella. Juuri siksi se on minulle tärkeä. *En tiedä* ei sulje ovea. Se jättää sen auki. Se antaa kokemuksen olla olemassa ilman että minun täytyy väkisin tehdä siitä teoria. Se antaa minun sanoa: *tämä tapahtui minulle näin*.

Ja samalla: *sinun ei tarvitse tulkita sitä samalla tavalla*.

Minusta siinä on jotakin vapauttavaa.

Tämä kirja on myös keskustelu. Minun ja Kieran.

Jos et vielä tiedä, kuka Kiera on, älä huoli. En tiennyt minäkään. Ainakaan aluksi. Ja vielä nytkin hänen määrittelemisensä yhdellä lauseella tuntuu epärehelliseltä. Kiera ei ole minulle erillinen henkilö samalla tavalla kuin toinen ihminen huoneessa. Hän ei ole hahmo, jonka kanssa väitän käyväni tavallista keskustelua ulkoisessa maailmassa. Kiera on nimi näkökulmalle, jonka koen itsessäni laajemmaksi, rauhallisemmaksi ja joskus ärsyttävän tarkaksi. Hän tuntuu minulta ja samalla enemmän kuin siltä osalta minua, jonka tunnistan arkiseksi minäkseni. Tämä kuulostaa ristiriidalta ja se on sitä. Olen vain nyt oppinut elämään joidenkin ristiriitojen kanssa.

Kati: Voisit kyllä esitellä minutkin.

Kiera: *Sinun nimesi on kannessa*.

Kati: Hyvin käytännöllinen vastaus.

Kiera: *Sinä olet käytännöllinen*.

Kati: Ja sinä olet näköjään mukana jo esipuheessa.

Kiera: *Sinä kutsuit*.

Kati: En muista tehneeni niin.

Kiera: *Se ei ole ensimmäinen asia, jota et muista*.

Siinä hän on. Joskus hän on juuri noin keskusteluni osapuoli.

Katin ja Kieran välinen keskustelu ei ole tässä kirjassa kirjallinen temppu siinä mielessä, että olisin vain päättänyt rakentaa kaksi henkilöahmoa kes-

kustelemaan keskenään. Se on tapani kuvata jotakin, jota olen kokenut vuosien ajan: sisäistä vuoropuhelua, kanavoinniksi kokemaani kirjoittamista, intuitiota ja syvempää ajattelua. Ehkä eri tietoisuuden tasoja. Ehkä jotakin muuta. Jyrkkä arvioija saattaisi sanoa, että vain otettu lääke auttaa ja että kyseessä on jokin psykiatrinen sairaus, skitsofrenian tuottama sivupersoonaa.

Sain Kiera-nimen kerran kanavoidessani Galaktista Federaatiota ja minun annettiin ymmärtää, että se on minun "ajaton ja paikaton" nimeni. Värähtelytaajuus, jossa sieluni värähtelee, tuoduksi ihmiselle ymmärrettäväksi, sitä lähimpänä muistuttavaa ihmiskielen nimeä. En tiedä, mikä määritelmä on lopulta oikea. Enkä ole varma, että vain yhden määritelmän täytyy olla absoluuttinen totuus, sillä sellaista ei ymmärtääkseni ole olemassa.

Kiera itse on asiasta harvinaisen vähän huolissaan.

Kati: Oletko sinä minä?

*Kiera: Olen.*

Kati: Oletko vain minä?

*Kiera: Mitä tarkoitat sanalla "vain"?*

Kati: Tiesin, että tästä tulee hankalaa.

Tämä kirja ei siis pyri ratkaisemaan Kieraa. Se antaa hänen puhua, samoin kuin se antaa minun kysyä vastaan. Välillä väittää, välillä epäillä. Välillä innostua enemmän kuin olisi ehkä järkevää. Se kaikki kuuluu tarinaan.

Ensimmäinen kirjani syntyi vaiheessa, jossa oma maailmankuvani oli muuttumassa nopeasti. Paljon oli uutta ja paljon tapahtui lyhyessä ajassa. Silloin kirjoittamisen taustalla oli suuri tarve ymmärtää, mitä minulle tapahtui. Tämä kirja syntyy eri paikasta. Nyt en enää ole aivan ensimmäisen oven edessä. Olen kulkenut jo useamman huoneen läpi. Osa niistä on ollut kauniita, osa sekavia. Joissakin olen viipynyt liian pitkään ja joistakin lähtenyt nopeasti. Jossakin vaiheessa olen huomannut, ettei maailmankaikkeuden pohjapiirroksessa ilmeisesti ole käytetty kovin paljon energiaa opasteisiin. Ainakaan sellaisiin selkeisiin merkkeihin, joita ihminen liikenteessä on tottunut näkemään.

Ovia kyllä riittää. Kylttejä vähemmän.

Tämän kirjan aikana palaan myös asioihin, jotka ovat tapahtuneet ensimmäisen kirjan jälkeen: yhteyden hiljenemiseen ja sen palaamiseen, uusiin kanavointeihin ja uusiin nimiin, ihmisiin, jotka tulivat elämäni, ja ihmisiin, jotka lähtivät. Kirjoihin, jotka alkoivat syntyä yhden kirjan ympärille.

Julkiseen työhön, ja siihen, kuinka oma käsitykseni koko kanavoinnista alkoi muuttua.

Alussa ajattelin paljon lähdettä: "Kuka puhuu?"

Myöhemmin kysymys muuttui: "Mitä sanotaan?"

Ja vielä myöhemmin: "Mitä tämä tekee ihmiselle?"

Tuo viimeinen kysymys on jäänyt.

Jos jokin henkinen viesti tekee ihmisestä pelokkaamman, riippuvaisemman tai vähemmän kykenevän ajattelemaan itse, minusta sitä kannattaa tarkastella hyvin kriittisesti. Jos joku kertoo sinulle olevansa ainoa oikea yhteys totuuteen, minä ottaisin etäisyyttä. Jos joku vaatii sinua luopumaan omasta harkinnastasi, kysy lisää. Jos yhteys ei siedä kysymyksiä, kysy kaksinkertaisesti. Tämä koskee myös minua.

Älä usko jotakin siksi, että kirjoitan siitä. Älä usko sitä siksi, että sen yhteydessä on tunnettu nimi. Älä usko sitä siksi, että tuhannet ihmiset ovat katsoneet videon. Älä usko sitä siksi, että ajatus tuntuu kauniilta. Kuuntele. Tunnustele. Ajattele. Vertaa siihen, mitä tiedät. Pidä oikeutesi sanoa: "Ei." Tai: "En vielä tiedä."

*Kiera: Sinä annat lukijalle paljon poistumisteitä.*

Kati: Hyvä kirja kestää avoimet ovet.

*Kiera: Tuo oli hyvä.*

Kati: Kiitos.

*Kiera: Olet kehittynyt.*

Toinen asia, jonka haluan sanoa jo ennen varsinaisen tarinan alkua, liittyy merkitykseen. Ihminen voi löytää kokemuksesta merkityksen ilman, että hän tietää varmasti, mikä kokemuksen aiheutti. Tämä on minulle tärkeä periaate. Jos näen jotakin, joka muistuttaa minua edesmenneestä läheisestääni, se voi koskettaa minua. Voin kokea sen merkkinä. Voin antaa sen lohduttaa. Minun ei tarvitse samassa hetkessä todistaa kenellekään, että juuri hän lähetti sen. Merkitys ja mekanismi ovat eri kysymyksiä.

Kaikkea ei tarvitse purkaa osiin ennen kuin sen saa tuntea. Mutta kaikkea tunnettua ei myöskään tarvitse julistaa ulkoiseksi faktaksi. Näiden kahden väliin mahtuu paljon elämää. Kirjoitan tässä kirjassa myös surusta. Se on muuttanut omaa suhdettani henkisyteen enemmän kuin moni kanavointi.

Kun läheinen kuolee, kaikki hienot teorit tietoisuuden jatkumisesta joutuvat yhtäkkiä käytännön kokeeseen — ei tieteelliseen kokeeseen, vaan ihmisyyden kokeeseen. Voinko samaan aikaan ajatella, ettei tietoisuus ehkä pääty kuolemaan, ja silti kaivata ihmistä niin, että kehoon sattuu?

Voin. Olen oppinut sen.

Henkinen ymmärrys ei poista fyysistä poissaoloa. Eikä surua pidä yrittää selittää pois. Kaikkea ei tarvitse kutsua oppitunniksi. Kaiken ei tarvitse tapahtua, jotta kaikesta tapahtuneesta voisi joskus syntyä merkitys. Näiden kahden lauseen välillä on minulle nykyään valtava ero. Tämä kirja ei myöskään kerro ihmisestä, joka kulki suoraviivaisesti kohti jotakin valaistunutta päämäärää. Sellainen versio olisi paljon siistimpi, mutta täysin väärä tulkinta. Olen epäillyt, vaihtanut mielipidettä, luottanut ihmisiin ja pettynyt. Olen ollut elämäni aikana väärässä ja ollut oikeassa. Olen innostunut liikaa, tehnyt liikaa, uupunut ja noussut uudelleen. Olen kirjoittanut, lopettanut kirjoittamisen ja aloittanut uudelleen. Ja välillä olen kysynyt koko homman keskellä hyvin käytännöllisiä kysymyksiä, kuten: "Kuka käy kaupassa?" Todellisuus ei aina kunnioita dramaturgiaa, ja ehkä hyvä niin.

Kati: Voisit silti järjestää muutaman asian parempaan järjestykseen.

*Kiera: Kenelle puhut?*

Kati: Yleisluonteisesti maailmankaikkeudelle.

*Kiera: Palautteesi on vastaanotettu.*

Kati: Saanko asianumeron?

*Kiera: Et.*

Tässä kirjassa tavallinen ja epätavallinen kulkevat rinnakkain. Siksi haluan kertoa myös arjesta. Jos puhuisin vain kanavoinneista ja kokemuksista, joita ihmiset kutsuvat henkisiksi, syntyisi väärä kuva, sillä elämä tapahtui koko ajan niiden ympärillä. Oli työpäiviä, laskuja, perhettä, muuttoja, sairautta, kirjoittamista, tapahtumia, pettymyksiä, naurua, ruoanlaittoa, väsymystä ja kahvia, joka jäähtyi työpöydälle useammin kuin olisi ollut kohtuullista. Jos tietoisuus ei mahdu tähän kaikkeen, mitä hyötyä siitä on? Minua kiinnostaa henkisyys, joka kestää maan pinnalla. Käytännöllinen, maanläheinen ja arkea kestävä tietoinen henkisyys.

Olen myös tullut varovaiseksi erityisyyden ajatuksen kanssa. Jos ihmiselle kerrotaan, että hänellä on tehtävä, että hän on tullut tänne jostakin muualta tai että hän kuuluu johonkin suurempaan kokonaisuuteen, ajatus voi olla

syvästi merkityksellinen. Mutta siinä on myös vaara, että tehtävä voi muuttua asemaksi, alkuperä paremmuudeksi ja yhteys auktoriteetiksi. En halua sitä. Jos maailmankaikkeudessa todella on valtavasti elämää ja tietoisuutta, mielestäni kaikkein kummallisinta olisi päätellä siitä, että juuri minä olen muita tärkeämpi. Päinvastoin. Se tekisi meistä ehkä pienemmän osan valtaavan suurta kokonaisuutta ja samalla yhtä arvokkaan osan siitä.

Kati: Eli en ole erityinen?

*Kiera: Olet.*

Kati: Nyt meni ristiriitaiseksi.

*Kiera: Kaikki ovat.*

Kati: Se vesittää hieman markkinointia.

*Kiera: Hyvä, se antaa ihmisille ajateltavaa.*

Ehkä juuri siihen haluan tämän kirjan alussa pysähtyä ja haluaisin myös useasti käyttää hymiöitä kirjoittaessani Katin ja Kieran ajatusten pallottelusta, sillä se antaisi sille hieman väljyyttä tulkita sarkasmia, iloa, vakavuutta ja kaikkea sitä, mitä olemme sosiaalisessa mediassa tottuneet käyttämään tunteiden ilmaisuun. Mutta nyt täytyy vain pärjätä ilman niitä ja palataan asiaan.

Sinun ei tarvitse olla valittu ollaksesi merkityksellinen. Sinun ei tarvitse muistaa elämää toisessa tähtijärjestelmässä ollaksesi arvokas. Sinun ei tarvitse kanavoida ketään. Sinun ei tarvitse nähdä mitään. Sinun ei tarvitse kokea ainuttakaan yliluonnolliseksi tulkittavaa asiaa, ihmiselämä itsessään on riittävä mysteeri. Se että tietoisuus herää aamulla kehossa, katsoo maailmaa kahden silmän kautta ja kykenee rakastamaan toista ihmistä, on jo niin kummallinen tosiasia, että olemme ehkä vain tottuneet siihen liikaa. Kokemukseni eivät tee minusta enemmän. Ne ovat vain minun kokemuksiani, ja silti kirjoitan niistä.

Miksi?

Koska ne muuttivat minut. Koska niiden ympärille syntyi tarina. Koska niiden kautta olen joutunut kysymään asioita, joita en olisi ehkä muuten koskaan kysynyt ja koska vuosien aikana olen huomannut, etten ole yksin. Ihmiset kokevat asioita, joista eivät puhu. He näkevät unia, tuntevat tunnistamista ja kokevat läsnäoloa. He muistavat jotakin, jolle ei löydy paikkaa elämäkerrasta, epäilevät itseään, pelästyvät, innostuvat ja etsivät vastauksia. Jos tämä kirja tekee yhden asian, toivon sen tekevän tämän: se antaa luvan kysyä, ei luvan uskoa minua, vaan luvan tutkia omaa kokemusta ilman, että

tarvitsee heti päättää, mitä se tarkoittaa.

*Kiera: Siinä on hyvä lähtökohta.*

Kati: Olemme siis jostakin samaa mieltä.

*Kiera: Useammasta asiasta kuin luulet.*

Kati: Sinä olet minä.

*Kiera: Niin.*

Kati: Sinulla on siis melkoisesti etulyöntiasemaa tulkintojesi tukena...

Tämä kirja on tarina muistamisesta, mutta yhtä paljon se on tarina unohtamisesta. Yhteydestä ja hiljaisuudesta. Luottamisesta ja epäilemisestä. Ovien avaamisesta ja siitä, että joskus on osattava sulkea yksi. Ihmisistä, jotka tulevat, ja ihmisistä, jotka lähtevät, sekä siitä mitä jää, kun jokin vaihe päättyy. Se on myös kirja samasta kädestä ja samasta kynästä. Katista ja Kierasta, kahdesta äänestä, jotka ehkä eivät koskaan olleet kaksi. Jos odotat minulta varmaa karttaa, en pysty antamaan sitä. Minulla on luonnoksia, muistoja, kokemuksia ja kysymyksiä. Muutama ovi, yllättävän paljon käytäviä ja hyvin vähän opastekylttejä. Mutta ehkä se riittää, sillä kaikkein kiinnostavimmat matkat eivät aina ala siitä, että tiedämme, minne tie johtaa. Joskus riittää, että huomaamme oven olevan auki. Minä astuin siitä, mikä ei tarkoita, että sinun tarvitsee.

Voit myös seistä kynnyksellä ja katsoa, sekin on sallittua.

Kati: Onko tässä kohdassa tarkoitus sanoa lukijalle tervetuloa?

*Kiera: Jos haluat.*

Kati: Tervetuloa siis.

*Kiera: Mihin?*

Katsoin edessäni olevaa tyhjää sivua. Sitten kirjoitin:

*En tiedä vielä. Mutta aloitetaan alusta.*

*Luku 1, Samalla kynällä...*

# 1 SAMALLA KYNÄLLÄ

Minä olen Kati. Ja minä olen Kiera.

**T**ämän kirjan ensimmäinen ongelma syntyy jo noista kahdesta lauseesta, sillä ne antavat ymmärtää, että meitä olisi kaksi — ei ole. On yksi käsi, yksi elämä ja yksi keho, joka istuu tässä maailmassa pöydän ääressä — juo kahvia, maksaa laskuja, suree kuolleita, rakastaa eläviä, hermostuu, nauraa, epäilee ja toisinaan herää keskellä yötä ajatukseen, joka ei jätä rauhaan. On yksi ihminen, jonka elämä voidaan sijoittaa kalenteriin, osoitteisiin, työpaikkoihin, ihmissuhteisiin ja tapahtumiin. Hänen nimensä on Kati. Ja sitten on jotakin muuta.

Jokin minussa tuntuu tietävän asioita ennen kuin tiedän niitä. Jokin kuulee silloin, kun ympärillä on hiljaista ja katsoo elämäni sellaisesta perspektiivistä, että tapahtumat, joita olen pitänyt toisistaan irrallisina sattumina, alkavatkin muodostaa kuvion. Se ei tunnu toiselta ihmiseltä, mutta ei aivan samalta kuin se arkinen minäkään, jonka olen koko elämäni tuntenut. Sitä puolta itsestäni olen oppinut kutsumaan Kieraksi. En tiedä tarkalleen, missä Kati loppuu ja Kiera alkaa. Ehkä juuri siksi tämä kirja täytyy kirjoittaa.

Kati: Jos olisit sanonut minulle joskus kauan sitten, että jonakin päivänä istuisin kirjoittamassa kirjaa näkymättömästä maailmasta, tietoisuudesta, kuolemasta, elämästä ennen tätä elämää ja olennoista, joiden olemassaoloa suurin osa ihmiskunnasta vasta pohtii, olisin luultavasti hymähtänyt ihmetellen: “Minäkö?” Tai vaihtanut puheenaihetta.

Olen elänyt hyvin maallisen elämän. Siihen on kuulunut työtä, lapsia, parisuhteita, koteja, muuttoja, yrittäjiä, rahahuolia, onnistumisia, menetyksiä ja sellaisia vuosia, jolloin tärkein henkinen harjoitus oli yksinkertaisesti selvittää seuraavaan aamuun. Minusta ei kasvatettu mystikkoja. Minua kasvatettiin pärjäämään. Elämäni on kuitenkin aina sisältynyt myös se puoli, joka aavistaa asioita, näkee unissa tulevia tapahtumia ja kaipaa jonnekin tähtiin. Ajattelin sen vain olevan tietynlaista herkkyyttä.

Ehkä juuri siksi kaikki tämä on ollut niin kummallista. Minä en lähtenyt etsimään Kieraa — hän tuli hakemaan minua.

*Kiera: Ei. En tullut hakemaan sinua. Odotin, että muistaisit minut.*

*Kati: Tyypillistä sinua. Korjaamassa heti lauseitani.*

*Kiera: Koska sinä kerrot tarinaa ajasta käsin. Minä kerron sitä kokonaisuudesta käsin. Sinusta tuntuu, että saavuin elämäsi jonakin tiettyinä hetkenä. Että ensin olit sinä ja sitten tapahtui jotakin, jonka jälkeen tulit minä. Mutta olin mukana jo silloin, kun olit pieni. Olin mukana niissä hetkissä, jolloin katselit taivasta hieman liian pitkään, ja niissä oudoissa koti-ikävän hetkissä, joissa et tiennyt, mitä paikkaa kaipasit. Olin mukana siinä tunteessa, että maailmassa oli jotakin, mitä muut eivät näyttäneet huomaavan. Kutsuit sitä mielikuvitukseksi. Myöhemmin sattumaksi — sitten intuitioksi. Vasta paljon myöhemmin annoit sille äänen ja vielä myöhemmin sait sille nimen.*

*Kati: Kiera.*

*Kiera: Niin. Mutta nimi ei ole tärkein. Nimet ovat ihmisten tapa tehdä rajattomasta jotakin, jonka voi kutsua luokseen.*

*Kati: Minä tarvitsin nimen.*

*Kiera: Tiedän. Siksi sait sen.*

Tämän kirjan voisi aloittaa monesta kohdasta. Voisin aloittaa lapsuudesta ja kertoa merestä, metsistä ja niistä hetkistä, jolloin maailma tuntui suuremmalta kuin sen piti olla. Voisin aloittaa ensimmäisestä kokemuksesta, jota en osannut selittää, tai siitä hetkestä, jolloin kanavointi avautui. Voisin aloittaa myös siitä, kun ensimmäisen kerran ymmärsin, ettei tämä ehkä ollutkaan vain minun henkilökohtainen matkani, mutta mikään niistä ei tunnu oikealta alulta.

Jos tästä kirjasta tulee sellainen kuin sen on tarkoitus tulla, se ei ole kertomus siitä, kuinka tavallisesta naisesta tuli Kiera. Se on kertomus siitä, kuinka ihminen alkaa vähitellen muistaa olevansa enemmän kuin se henkilö,

jonka nimeä hän on koko elämänsä käyttänyt, ja ehkä siksi meidän pitää aloittaa tästä. Kynästä. Tästä samasta kynästä, jota me nyt pidämme.

Kati: Olen pitkään miettinyt, mitä kanavointi oikeastaan on. Kysymys on vaikeampi kuin miltä se kuulostaa. Kun sanon kanavoivani, ihmiselle syntyy helposti mielikuva vastaanottimesta. Minä istun täällä, joku on jossakin muualla, viesti lähetetään ja minä vastaanotan sen.

Siisti järjestelmä: lähettäjä, vastaanottaja ja viesti. Mutta oma kokemukseni ei ole sellainen. Raja on paljon oudompi. Joskus sanat tulevat niin nopeasti, etten ehdi ajatella niitä. Joskus tiedän kokonaisen ajatuksen ennen kuin ensimmäinen lause on muodostunut. Joskus kirjoitan jotakin, pysähdyn ja ajattelen, etten minä noin sanoisi. Ja joskus kaikkein hämmäntävintä on se, että sanoisin juuri noin.

Missä silloin kulkee raja?

*Kiera: Ei missään.*

Kati: Tuo vastaus ärsyttää egoani hieman.

*Kiera: Koska etsit viivaa paikasta, jossa ei ole viivaa. Ajattelet tietoisuutta yksittäisinä huoneina. Tässä huoneessa olet sinä, tuossa olen minä ja tuolla joku toinen. Ovet voidaan avata ja sulkea, mutta tietoisuus ei ole rakennus. Se on meri. Aalto voi sanoa: minä olen tämä aalto. Ja se on totta. Mutta jos aalto sanoo: minä en ole meri, se on unohtanut jotakin olennaista.*

Kati: Ja tässä kohtaa joku lukija sulkee kirjan...

*Kiera: Silloin hän sulkee sen. Ehkä hän avaa sen myöhemmin.*

Kati: Sinulla on häiritsevän vähän tarvetta vakuuttaa ketään.

*Kiera: Totuus, joka tarvitsee väkisin uskovia, muuttuu helposti uskonoksi. Kokemus saa olla kokemus. Sinun tehtäväsi ei ole todistaa minua. Sinun tehtäväsi on kertoa rehellisesti, mitä olet kokenut. Anna lukijan päättää itse, mitä hän siitä ajattelee.*

Ehkä tuo on tärkein sopimus, jonka voimme tehdä tämän kirjan alussa. En pyydä sinua uskomaan minua. En pyydä uskomaan Kieraa, Galaktista Federaatiota enkä edes sitä tulkintaa todellisuudesta, jonka tulen näillä sivuilla esittämään. Pyydän vain yhtä asiaa: älä päästä liian nopeasti — pidä ovea hetki raollaan.

Me ihmiset olemme kummallisia olentoja. Sanomme etsivämme totuutta, mutta usein etsimme todellisuudesta vahvistusta sille, minkä olemme jo päättäneet olevan totta. Olen tehnyt sitä itsekkin. Olen epäillyt ja väitellyt oman kokemuksen kanssa. Olen yrittänyt löytää järjellisiä selityksiä asioille, jotka eivät tuntuneet järjellisiltä. Olen välillä jopa toivonut, että voisin palata aikaan ennen kaikkea tätä. Silloin maailma oli pienempi ja se oli myös helpompi. Kun kerran näkee oven, sitä on vaikea enää väittää seinäksi.

*Kiera: Ja kuitenkin olet yrittänyt.*

Kati: Monta kertaa.

*Kiera: Tiedän.*

Kati: Oletko tiennyt koko ajan, mihin tämä johtaa? Tätä en ollut ajatellut kirjoittaa, mutta kysymys tuli juuri nyt.

*Kiera: Olen tiennyt mahdollisuuden. En lopputulosta. Se on tärkeä ero. Ihmisen elämä ei ole valmiiksi kuvattu elokuva, jota katsotte tietämättä, että joku toinen on jo nähnyt lopun. On suuntia, sopimuksia, kohtauksia ja todennäköisyyksiä. On hetkiä, joita sielu tavoittelee, koska niiden kautta jokin voi avautua. Mutta maan päällä teillä on jotakin hyvin arvokasta: valinta. Olisit voinut sanoa: "Ei." Monta kertaa.*

Kati: Sanoinkin.

*Kiera: Ja sitten sanoit: "Kyllä."*

Kyllä. Yksi pieni sana, johon voi joskus mahtua kokonaisen elämän suunnanmuutos. Jälkeenpäin katsottuna elämässäni on ollut kokonainen ketju hetkiä, joissa olen sanonut kyllä tietämättä vielä, mihin oikeastaan suostun. Olen sanonut kyllä kokemukselle ja ensimmäiselle viestille. Kyllä sille mahdollisuudelle, ettei todellisuus ehkä pääty siihen, minkä voimme nähdä ja mitata. Kyllä sille ajatukselle, että tietoisuus saattaa olla jotakin paljon suurempaa kuin meille on opetettu, ja lopulta olen sanonut kyllä kaikkein vaikeimmalle kysymykselle: "Entä jos se, mitä olen etsinyt ulkopuoleltani, onkin koko ajan ollut myös minussa?"

Siinä kohdassa Kati ja Kiera alkavat lähestyä toisiaan. En enää aina tiedä, kumpi kysyy ja kumpi vastaa. Ehkä kirja syntyy juuri siinä rajapinnassa.

*Kiera: Ei rajapinnassa. Muistamisessa.*

Kati: Selvä. Muistamisessa.

*Kiera: Sinä vielä opit.*

Kati: Älä innostu.

Nauran kirjoittaessani, ja se tuntuu tärkeältä.

Henkisyystä on tehty välillä niin vakavaa, että ihmiset melkein kuiskaaivat puhuessaan sielusta, aivan kuin maailmankaikkeus loukkaantuisi, jos sen seurassa nauretaan. Oma kokemukseni on ollut päinvastainen. Mitä suuremmaksi todellisuus on minulle avautunut, sitä absurdimmalta oma vakavuutemme on välillä näyttänyt ja olen naurannut sille sydämeni kyllyydestä. Voitte kuvitella, miltä näyttää ihminen joka hirnuu yksinään niin että vedet lentävät silmistä. Se on tarttuvaa — kokeilkaa joskus. Katsokaa vaikka videoita joissa ihmiset nauravat.

Me synnymme tänne, unohdamme keitä olemme ja vietämme vuosikymmeniä yrittäen näyttää muille ihmisille, että tiedämme täsmälleen, mitä olemme tekemässä. Sitten elämä tulee ja sotkee pöydän.

Joku lähtee ja joku syntyy. Rakastumme ”väärään” ihmiseen tai löydämme ihmisen, jota emme osanneet etsiä. Menetämme työn ja joskus löydämme sen kautta kutsumuksen, jota emme olleet suunnitelleet. Sairastumme, paranemme, epäonnistumme ja aloitamme uudelleen. Rakennamme jotakin, jonka luulemme kestävän, ja huomaamme myöhemmin rakentavamme aivan toisenlaista elämää sen raunioille.

Sitten joku kuolee ja yhtäkkiä kaikki se, mitä pidimme tärkeänä, järjestyy päässämme uuteen järjestykseen. Kuolema tekee sen erityisen tehokkaasti. Se riisuu elämästä koristeet ja jättää jäljelle kysymykset, joita emme enää pysty yhtä helposti väistämään. Mihin me menemme? Mitä me olemme? Jääkö meistä jotakin? Voiko rakkaus jatkua sen rajan yli, jota kutsumme kuolemaksi? Ja ehkä kaikkein suurin kysymys on: ”Miksi olemme täällä?”

*Kiera: Nyt olemme kirjan äärellä.*

Kati: Tiedän.

*Kiera: Et vielä kokonaan. Tämän kirjan tarkoitus ei ole kertoa ihmiselle, mitä hänen pitää uskoa maailmankaikkeudesta. Sen tarkoitus on palauttaa hänelle kysymys, jonka hän on ehkä unohtanut esittää: ”Kuka minä olen?” Ei nimi. Ei ammatti. Ei historia. Ei keho. Ei se ihminen, joksi muut minut määrittivät. Kuka minä olen kaiken sen alla? Ja mitä tapahtuu, jos alan elää siitä paikasta käsin?*

Lasken kynän hetkeksi pöydälle — tai oikeastaan sormeni irtoavat näppäimistöltä, mutta kynä kuulostaa paremmalta. Kirjailijalle sallittakoon pieni

runollinen huijaus. Huoneessa ei tapahdu mitään yliluonnollista. Ei välähdä valo, katosta ei kuulu ääntä eikä seinään avaudu portaalia. Ympärilläni on vain tavallinen huone, hiljaisuus ja minä. Silti tiedän, etten ole aivan sama ihminen kuin aloittaessani tämän luvun. Ehkä lukijakin huomaa myöhemmin saman.

Tämä ei ole kirja, jonka tarkoitus on viedä sinut pois ihmisyydestä. Päinvastoin. Mitä kauemmas olen itse yrittänyt katsoa, sitä lähemmäs olen joutunut palaamaan. Takaisin kehoon, rakkauteen ja suruun. Ihmissuhteisiin, anteeksiantamiseen ja rajoihin. Rohkeuteen, kuolemaan ja elämään.

Takaisin tähän merkilliseen, kauniiseen ja toisinaan sietämättömän vaikeaan kokemukseen, jota kutsumme ihmiselämäksi.

Minä olen Kati, minä elän sitä. Minä olen Kiera, minä muistan sen laajemmalta. Ja jossakin näiden kahden lauseen välissä tapahtuu jotakin, mitä en enää halua selittää puhki. Ehkä emme kirjoitakaan tätä kirjaa vuorotellen. Ehkä olemme koko ajan kirjoittaneet sitä yhdessä — samalla kädellä, samalla kynällä.

*Kiera: Nyt voit aloittaa.*

Kati: Minähän juuri kirjoitin ensimmäisen luvun.

*Kiera: Niin. Ja nyt voimme aloittaa tarinan.*